

K G J O H A N S S O N

MEGA OMEGA

 SAGA
EGMONT

KG Johansson

Megaomega

SAGA Egmont

Megaomega

Omslagsfoto: Shutterstock
Copyright © 2020, 2021 KG Johansson och SAGA Egmont

Alla rättigheter förbehålles

ISBN: 9788726825145

1. e-boksutgåva
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med förlaget samt med författaren.

www.sagaegmont.com

Saga är en del av Egmont. Egmont är Danmarks största mediekoncern och ägs till fullo av Egmontfonden, som donerar knappt 13,4 miljoner euro årligen till utsatta barn.

Everything possible to believ'd is an image of truth.

- William Blake, *The Marriage of Heaven and Hell*

Megaomega

Av Beatrice Portinari som även tillfogat Fotnoter och
Bilagor

Översatt och redigerad av KG Johansson, med benäget
bistånd av Miranda Johansson
(Jinntrilogin del 3)

Ana

Vattnet var fantastiskt. Precis lagom varmt, svalt mot huden men ändå inte kallt. Dessutom var det rent, klart som luft, genomskinligt som frisk och sval luft en dag med strålände sol när hela världen hade skarpa konturer och miljontals lysande färger och allt var levande och glödande som i HyperHD.

Solen lyste ned i vattnet och gav bländande tydliga konturer åt sandsten, slamsten och skiffrar som om några miljoner år skulle ha blivit *lagerstätte*, geologiska skikt där märkliga fossil låg i hundratal och tusental.

Än så länge var de blivande fossilen levande. De rörde sig runt henne, slingrade till och vek åt sidan, eller stannade djärvt upp och riktade märkliga ögon på stjärkar mot henne.

Ana befann sig i kambrium, det urhav där den kambriska explosionen av liv hade fött fram miljontals levande arter för ungefär fyrahundra femtio år sedan. Längre bort såg hon sin partner Chris nyfiket undersöka en trilobit som måste ha varit bortåt en och en halv meter lång. Trilobiten, en *walliserops* att döma av den långa treudden, verkade inte lika nyfiken utan viftade lojt med sitt vapen medan Chris spelade in.

Ana hade exakt samma utrustning som Chris: bikini, simfötter, cyklopöga och lufttuber, inspelare. Ingenting utom inspelaren var egentligen nödvändigt men ingen ville vara helt naken nere hos de säregna djuren och alla tillbehören gav en känsla av trygghet, av vardag.

Chris slutade spela in, vände ett nyfiket cyklopöga mot henne och kom simmande. Hon pekade uppåt. Ana nickade och steg upp genom det ljuvliga vattnet. När hon bröt ytan fick världen normala ljud: vind och vågor, och vattnet kluckade när Chris kom upp bredvid henne.

Chris tog munstycket ur munnen och andades. "Vi borde gå djupare."

"Varför det? Det är väl här vid kusten livet finns?"

"Troligen. Men vi borde kolla saken."

"Som du vill." Ana ryckte på axlarna. Det gick lite trögt med lufttuberna på ryggen: tuberna kändes flera gånger tyngre ovanför vattnet. Kvinnorna satte munstyckena i munnen igen och dök ned.

Ana hade känt Chris i årtal och varit tillsammans med henne nästan lika länge. De hade arbetat åt NASA, Ana i markkontrollen och Chris i besättningen på skeppet *Hope 6* när det sändes mot asteroidbältet. Färden hade oväntat avbrutits när en liten asteroid närmade sig jorden i hög hastighet – och när den sedan, mot alla kända naturlagar, saktade in och ändrade kurs för att möta *Hope 6*.

Asteroiden visade sig vara ett obegripligt avancerat rymdskepp. Ombord på den fanns Beatrice.

Eller kanske rättare sagt: Beatrice var en del av skeppet; eller faktiskt: Skeppet var en del av Beatrice.

Beatrice var en artificiell intelligens, ett konstgjort medvetande med processorkraft och förmågor som för jordens människor tycktes vara nästan övernaturliga. Hon anlände under 2060-talet, just när klimatkrisen var på väg att verkligen tippa över kanten. När Chris och Ana lämnade jorden hade krisen blivit ännu värre. Och ändå ägnades alldeles för mycket energi åt att diskutera om jorden borde ha försökt förintä Beatrice.

Sådana försök skulle ha varit meningslösa. Så mycket förstod varje människa som var tillräckligt begåvad för

att kunna läsa och förstå enkla nyhetstexter om allt som hände. Den första människa Beatrice hade mött var Chris, det var Chris som föreslog "hennes" namn och Beatrice hade förtjust valt att se sig som kvinna. Sedan hade Beatrice berättat att livet på jorden hotades av en anhopning mörk materia som var på väg att komma så nära att den kunde påverka solen och att hon, Beatrice, kunde lösa problemet.

Om hon ville.

Hon berättade också att ett av syftena med hennes besök vid jorden var att undersöka hur farliga den lilla blå planetens invånare kunde bli för sina grannar. Även om Beatrice själv hävdade att hon kom från ett solsystem trehundra ljusår bort, och att sådana långa resor bara kunde utföras genom att hon körde sina processorer långsammare, så att hon upplevde ett av jordens år som några månader - och även om jordens folk av allt att döma inte skulle kunna utföra stjärnresor på hundratals år - så kunde jorden med tiden bli ett hot mot andra världar. Aggressioner visade sig redan medan Beatrice fanns kvar vid planeten, när terrorister ödelade Finlands huvudstad med hjälp av ett primitivt kärnvapen, och att hon till slut avvärdade anhopningen av mörk materia och lät jorden få leva vidare hade varit ett svårt beslut. Så svårt att hon själv liknade det vid att uppgivet kasta lott.

Sedan hade hon lämnat jorden åt sitt öde. "Om ni förstör er jord", hade hon på sitt underligt ironiska sätt sagt till Ana och Chris innan hon lämnade solsystemet, "så kan det kanske vara en tröst att veta att ni inte kommer att förstöra fler världar." Hon hade lämnat kvar paret i en värld av växande demonstrationer, upplopp och terror; hot, truppansamlingar och krig; vädjanden, nödrop och förtvivlan.

Men sedan hade hon kommit tillbaka för att hämta dem. De gick till sängs en kväll och vaknade helt oväntat fullt påklädda i ett slags salong i skeppet som var Beatrice. Hon hade använt sina krafter för att hämta dem. "Beam me up, Scotty?" hade Ana sagt, och Beatrice kände till jordens historia så väl att hon svarade "Aye".

Varken Ana eller Chris hade kvar några nära släktingar eller vänner på jorden. Beatrice sade att hon först hade kontrollerat den saken när hon närmade sig planeten och kunde komma åt nät och noisy. De hade inget som höll dem kvar i en mer och mer kaotisk värld. Och hon behövde dem. De skulle delta i ett projekt som var så stort att de inte ens skulle förstå om hon berättade allt på en gång. Hon måste berätta gradvis, ett steg i taget, hade hon förklarat för dem, och hon skulle göra det så snart de hade vant sig vid sitt nya liv. ¹²

Resan skulle bli flera hundra år lång. Ana och Chris hade inga processorer som kunde saktas in eller snabbas upp efter behag. Därför skulle Beatrice under flera decennier försätta dem i ett slags halvliv, något som liknade björnars vinterdvala, där deras kroppstemperatur sänktes och alla livsuppehållande processer saktades in till "nästan noll". När de vaknade ur sin första dvala fick de veta att de hade färdats i femtio år och att deras kroppar, och medvetanden, behövde en tids normal vakenhet. Och i det syftet hade Beatrice under flera år av deras dvala arbetat med en simulering av det kambriska havet. ³

"Ni ska undersöka livsformerna", hade hon talat om för dem. "Jag har mina databanker och min kunskap om liv i allmänhet. Ni är liv och ni har er kunskap om livet på jorden i allmänhet. Det finns flera teorier om varför livet på jorden plötsligt 'exploderade' under den perioden. Jag

simulerar havet vid olika tidpunkter, före explosionen, några gånger under den och så vidare.”

”Du använder oss som gratis arbetskraft”, sade Chris.
”Absolut.”

Beatrice log glatt. Hon hade sin vanliga persona: en kvinna som inte var olik Chris – som ju var den första människa hon hade relaterat till – med blont hår och blå ögon, någon som både män och kvinnor skulle ha vänt sig om efter. ”Det är klart att jag använder er. Men ni behöver det också. Ni skulle inte överleva trehundra års dvala utan avbrott, era sovande medvetanden skulle flyta ihop med det undermedvetna och det omedvetna till en gröt där ni aldrig skulle kunna skilja på verklighet och fantasier. Era muskler skulle förtvina och er matsmältningsapparat stelna fullständigt. Och om jag lät er vara vakna en månad utan någonting meningsfullt att göra skulle ni snart klättra på väggarna. Jag utnyttjar er men jag gör det för er egen skull.”

Chris sade: ”Fast mest för att du behöver oss.”

Beatrice log, stillsamt och hemlighetsfullt. ”Tro mig. Ni vill hellre vara här än på jorden.”

De hade vistats i urhavet i två veckor nu. Ana måste medge att det var nyttigt. De simmade dagarna i ända och hon kände redan att hon var i bättre form än på länge. Dessutom blev arbetet mer och mer intressant ju mer de lärde sig. Och efter en lång arbetsdag var det skönt att sitta i kvällssolen, visserligen simulerad men ändå, och slappna av tillsammans med Chris och med en Beatrice som inte bara kunde berätta om historiska händelser utan även spela upp dem, som film eller i tredimensionella simuleringar. Till och med vilan var lärorik.

”Livet på land då?” sade Chris nästa dag, när de på nytt svävade i det varma vattnet. Ana letade snabbt i sitt

nät - numera något som förenade henne och Chris med varandra, och med de delar av Beatrices gigantiska kunskapsbank som de hade tillgång till - och sade, säkert samtidigt som Chris fann samma uppgifter: "Inget liv alls. Allt land ser ut som klipporna här vid stranden.

Stenöknar, unga och vilda bergsformationer, vulkaner, enorma livlösa öknar, och de enda växterna finns vid havsstränderna och är ett slags ... ett slags glorifierade alger, ser det ut som." Hon tystnade för ett ögonblick. "Men det finns i alla fall syre i luften."

"Ja", sade Chris en aning torrt. "Jag har faktiskt märkt det."

"Jag också." Ana simmade upp till ytan, drog luftmunstycket åt sidan och andades djupt. "Och luften är ljuvligt ren och klar."

En gestalt dök upp framför henne, stående på vattnet. Beatrice, klädd i något slags antik mantel, vacker som en grekisk staty i det bländande solskenet. Hennes leende var lika bländande. "Hur går det för er?"

"Sakta men säkert", sade Ana samtidigt som Chris huvud och axlar sköt upp över ytan. "Vi har hittat ett par okända arter av tagghudingar, en som ser ut - inte för att jag är någon expert - men den ser ut att kunna bli en sjöstjärna. Om några miljoner år."

"Å, ni är snart experter. Vill ni ta en paus?"

"Visst", sade Chris. "Eftersom du vill det."

De gick upp på stranden. Beatrice trollade fram ett bord och tre stolar ur luften, och sedan en tillbringare med något som liknade fruktjuice och två glas. "Mango", sade hon, "hoppas det går bra?"

Chris hällde genast upp vätskan i glaset och smakade innan Ana ens hade hunnit ta sitt glas. "Utmärkt", sade Chris. Hon vände sig mot Beatrice och sade på sitt rättframma sätt: "Och vad vill du?"

Beatrice blundade och sade: "Nu vet ni."
Stöten kom.

Ana hade fortfarande lite svårt för den ögonblickliga överföring av kunskap som Beatrice ofta föredrog framför tal. Processen påminde om Anas eget nät men var på ett sätt obegriplig: oavsett om det handlade om ett historiskt skeende, en bok, ett musikstycke eller vad som helst, så fanns hela kunskapen med ens *där*, i hennes eget jag. Den var ett minne som hon på något sätt måste ha glömt, för hon visste ju att hon *alltid* hade vetat det här, att hon hade läst boken, att hon kunde musikstycket utan och innan. Hon hade varit med om saken tiotals gånger vid det här laget. Ändå var det lika överraskande varje gång. Det gav henne fortfarande den där lilla stöten av yrsel eller illamående.

Den här gången handlade kunskapen om noisyn.

Fram till precis nu hade Ana bara haft allmän kunskap om noisy. Hon var en av de få människor på jorden under 2060-talet som inte hade haft det delade medvetandet i huvudet. Alla hade nät, det internet som ett par decennier tidigare hade förflyttats från smartphones och datorer till små implantat vid ena örat och som användes för att leta och dela fakta, åsikter, fåniga skämt eller vad nu användaren kunde ha lust med.

Noisyn gick ett steg längre. Efter att parametrarna hade ställts in var noisyn i princip autonom och delade tankar, känslor och reaktioner i lika hög grad som fakta och åsikter. Den avsedda effekten fungerade utmärkt och innebar att användarna aldrig behövde känna sig ensamma, att de alltid var sedda, alltid inbäddade i en omgivning av värme och sympati. På samma sätt som Facebook och Twitter hade gjort ett halvt århundrade tidigare fick noisyn åsiktsgrupper att växa snabbt - och

snabbt följa med i åsiktssvängarna - men skaparna hade lagt in filter som skulle hindra alltför våldsamma stormar och utbrott.

Ana var mycket diskret och försiktig när det gällde att visa upp sitt känsloliv offentligt. De få som var sådana nöjde sig med ett gammaldags nät. För Ana kändes det betydligt bättre att näta Chris ett meddelande som sade *Jag är så glad* än att bara låta sina känslor spilla över till henne, eller att få Chris känslor rakt in i huvudet. Möjligen hade den saken att göra med den otäcka upplevelsen Ana hade haft som mycket ung - ett annat slags intrång - men längre än så ville hon sällan tänka.

Nu visste hon, utan övergång och så hemvant som om hon alltid hade vetat det, att det var år 2124 på jorden och att noisyn fortfarande var i bruk. Den värsta klimatkrisen var över och många uppfattade noisyn som en tröst. Andra var betydligt mer skeptiska och det fanns en rörelse för att förbjuda appen. Samtidigt stod det klart för Ana, fast det hade hon möjligen vetat länge - det var omöjligt att avgöra - att Beatrice kände till deras tankar och känslor minst lika väl som om Ana och Chris hade haft noisyn.

Det gjorde ingenting.

"Var det allt?" sade Ana efter några ögonblick. Och en ny stöt kom genast.

"Jag lär mig gärna mer", sade Chris. "Menar du nu genast?"

Beatrice skakade på sina gyllene lockar. "I morgon kanske. Jag ville bara förbereda er. Vi ses."

Hon var borta.

Chris sade: "Vi stannar här en stund. Jag gillar solen."

Ana instämde, som alltid. Hon visste sedan länge att Chris var den dominanta i deras förhållande. Det störde henne inte alls.

"Saknar du dem någonsin? Suzy och Fitz? Covey? Nadia?"

Ana såg dem genast framför sig. Alla kamraterna från Houston, och från rymdfärden dit Chris hade blivit uttagen. Ana själv hade inte kommit med, bara Chris och fem andra. "Saknar", sa hon - "jag vet inte. Så där. Jag kan tänka på dem då och då. Nadia mest, kanske."

"Drömmer du om dem?"

Ana tänkte efter. "Kanske. Inget viktigt, jag menar, du vet. Inga återkommande drömmar eller känslor." Hon rynkade pannan. "Fitz har jag väl drömt om någon gång, jag vet inte riktigt. Men -"

Hon avbröt sig, tog sitt glas och drack. Juicen var redan solvarm. Chris sade: "Men vad då?"

"Jag drömmer om Mars." Hon ställde ned glaset och såg på Chris. "Vi skulle väl aldrig till Mars?"

"Nej." Chris iakttog henne. "Men vi använde Mars Three, du minns. Katastrofen? Vi använde den som övning. Fick i uppgift att försöka lösa situationen och överleva?"

Ana skrynklade ihop ansiktet igen. "Kanske ..."

Beatrice var plötsligt tillbaka. Inte ens lufttrycket förändrades när hon stod där framför dem, högre i solen. Hon sade: "Chris har rätt. Jag gick igenom inspelningar från Houston. Du, Ana, och Mia och John Covey. Och så Tom Chang, den nye. Er övning *var* inte Mars Three, det handlade om en expedition för att *undersöka* Mars Three." Hon log. "Och när ni närmade er Mars i ert nya skepp, sade uppgiften, fick ni ett anrop från landaren på marken. Där alla borde vara döda. Minns du?"

"Ja ..."

”Du vet att jag kan se dina drömmar. Jag såg på en nu. Den var inte traumatisk, bara en vanlig dröm. Hjärnan ältar.” Beatrice såg ut över det glittrande kambrium och en vindstöt, säkert avsiktlig, fick hennes hår att fladdra. Hon sade: ”Det kommer att gå över. Drömmarna, menar jag. Ni anpassar er för varje dag.”

Den natten drömde Ana samma dröm igen. Även i drömmen kom hon ihåg förutsättningarna: Mars Three, med sex astronauter ombord, skulle mycket snart landa på den röda planeten. Strax före landningen hände något och allt gick så fel det kunde ha gått: en del av besättningen tog sig ned på ytan, men hade knappast några möjligheter att överleva där. De andra studsade mot Mars tunna atmosfär och kastades ut i rymden, utan bränsle och med mycket lite syre kvar. Vad som sedan hände visste ingen, bara att all kommunikation tystnade. Det var därför tanken på ett anrop från ytan var både spännande och skrämmande. Som ett telefonsamtal från en död, hade John Covey sagt.

Drömmen gled bort. Ana vände på sig i sängen och lade en arm över Chris. Chris suckade belåtet. Ingen av dem hade vaknat till.

Beatrice vakade över dem.

Vattnet var fantastiskt. Precis lagom varmt, svalt mot huden men ändå inte kallt. Dessutom var det rent, klart som luft, genomskinligt som frisk och sval luft en dag med strålande sol när hela världen hade skarpa konturer och miljontals lysande färger, allting levande och glödande som i HyperHD.

De befann sig i kambrium, mitt bland explosionens tusentals djurarter, och Ana tänkte: Det här stämmer inte.

Det här är - fel.

Hon anropade: *Beatrice*.

"Jag vet", sade Beatrice. "Jag kommer. Nej, ni kommer till mig."

Havet var borta. De befann sig i en av Beas omväxlande salonger, just nu mycket sobert möblerad med skandinaviskt trä och stålrör. Beatrice satt i en soffa med ett oanständigt antal kuddar, sminkad och med håret vackert uppsatt, klädd i en elegant svart herrkostym med svart slips, vit skjorta och vita klackskor. Ana och Chris satt mittemot henne i varsin fåtölj, uppklädda i samma stil.

"Ni känner att det här är fel", sade Beatrice. "Och ni har rätt. Ana, känner du igen det här citatet?" Hon höjde handen. "Ni är de döda."

Chris

Chris såg hur Ana stirrade på Beatrice. "Döda?"

"Känner du igen det?"

Ana skakade på huvudet. Hon är stressad, tänkte Chris. Och: Jag förstår henne.

"Döda ..." sade Ana. "Ni är de döda ..." Sedan klarnade hennes ansikte. "Ja. Orwell, eller hur?"

Nittonhundraåttiofyra? Ja, jag känner igen det. Jag läste den senast för ... ja, fem år sedan? Subjektiva år menar jag." Ana blev allvarlig igen, rätade på sig i fåtöljen och såg spänt på Chris. "Vad menar du?"

Beatrice höll upp en hand och Chris kände sig fyllas av ett slags ljus. Nej, ändrade hon sig, ett lugn.

Beatrice lugnar våra känslor. Supernoisyn Beatrice. Och där förstod Chris.

"Ursäkta mig", sade Beatrice, "jag ville lätta upp det med ett skämt. Men det är ingen fara, ni accepterar det redan."

Mer påverkan, tänkte Chris. Mer av Beatrices lugn - och eftersom det är så effektivt är det omöjligt att ta illa upp.

"I boken", sade Beatrice, "är det huvudpersonen Winston och hans hemliga flickvän Julia som är ute i skogen för att slippa Big Brothers övervakning. Men han finns i skogen också. Winston och Julia pratar om hur hopplöst allting är, de säger att de är döda och en maskinröst instämmer.⁴ I den sekunden vet de att allt är slut. Jag vet att du har läst den, Ana, men inte Chris tror jag?"

Chris ryckte på axlarna. Hon kände det där lugnet men under det var någonting fel.

Beatrice log oväntat. "Jag ska inte plåga er längre. Sanningen är enkel: på ett sätt är ni döda." Hon iakttog dem, säkert också deras inre, genom all sin magiska teknologi. "Ni får hela sanningen ... här."

Chris hade redan förstått men stöten kändes ändå. Ana flämtade faktiskt till.

"Ni är här", sade Beatrice. "Ni lever och ni saknar ingenting av det ni var som människor. Alla minnen och planer och drömmar finns kvar och dessutom är ni dynamiska, precis som när ni levde. Men ni är inte kvar i er gamla värld. Jag skulle säga att ni var lyckliga - ni dog innan klimatkrisens värsta tid kom -"

Ana skakade avvärjande på huvudet. "Nej", sade hon. "Jag tror dig inte. Vi har ju sett nyhetssändningar från jorden, nästan varje vecka -"

"Inspelade", sade Beatrice. "För många år sedan. Mitt bibliotek är stort."

Ana stirrade på henne. Chris rörde lätt vid Anas arm men Ana drog sig undan, nästan ilsket.

"Så hur dog vi?" frågade Ana upprört.

"Det spelar ingen roll", sade Beatrice, och Chris kände genast att hon hade rätt. Vad spelade det för roll?

De var ju här.

Chris kände Ana slappna av och tänkte genast: Beatrice lugnar oss igen.

"Ni är simuleringar, för att använda det språk ni minns. Men ni är som jag sade lika dynamiska som ni var då, eller faktiskt en aning mer - ni är inte övermänniskor, men ni står på toppen av er förmåga. Dessutom vill jag tala om att ni existerar fysiskt. Era kroppar är verkliga. Ja", sade hon när hon såg dem mer eller mindre ofrivilligt röra på sig, "känn efter. Det känns som vanligt för att det

är precis som vanligt. Kropparna är fysiskt verkliga och dessutom finslipade. Ni kommer att slippa sjukdomar och döden är så avlägsen att vi inte behöver bry oss om den – jag har digitala kopior av er som uppdateras med varje liten rörelse ni gör, varje ögonkast, varje tanke eller impuls.”

Hon avbröt sig. ”Som jag uppfattar det förstår ni allt jag har sagt. Vill ni fråga om något?”

”Ja”, sade Ana. ”Det är inte bara det du säger, eller hur? Du pumpar in informationen i oss via nätet också. Du gör så att vi förstår allt du säger. Och lugnar oss. Vi är de döda? Och det gör inget?”

Beatrice nickade, nästan lite förbryllat. ”Det är klart jag lugnar er. Har ni något emot det?”

”Nej. Jag ville bara kolla.”

”Bra. Men ni fungerar bättre nu än ni minns, på alla sätt. Det här är era nya jag.” Hon log snabbt innan hon fortsatte.

På jorden, förklarade Beatrice, hade flera hundra år gått sedan de levde. Beatrice hade lämnat jorden på väg till en stjärna med namnet Groombridge 1618 när ett radiomeddelande nådde henne efter att ha kravlat genom galaxen i ljushastighet under flera hundra år: saker och ting hade hänt, och fortsatte att hända, Beatrice måste återvända in mot galaxens centrum och det ”vore bra om” (byråkratiska för *hon måste ovillkorligen ordna så att*) ett par exemplar av jordens människor följde med henne. Nej då, sade hon när Chris frågade, det var inte alls något problem att de var kopior av sig själva. I och med att de var *exakta* kopior var de utmärkta representanter för människan. Hon hade genast bytt kurs och inlett arbetet med att skapa kopiorna ur de ofantliga minnen som innehöll allt som hade funnits i noisyn och på

nätet - Chris och Ana hade hon själv umgåtts med i många dygn och, erkände hon, av intresse studerat extra ingående: "Jag känner er bättre än ni känner er själva", sade hon nu, "och jag tyckte om er från början. Det var inte svårt att välja er. Jag är mycket glad för att ni är här."

Underligt nog var det just vid orden "Jag är mycket glad för att ni är här" som Chris kände något hända: hon tänkte *Jag är död, jag är faktiskt död* men den skräck som hon tyckte sig känna växa fram dämpades genast. Beatrice igen, förstås. Med total kontroll över alla Anas och Chris emotionella och fysiska reaktioner.

Chris tänkte på en tankelek som hennes mamma då och då hade lekt, ända tills leken kom för obehagligt nära. Leken löd ungefär: "Jag kommer aldrig att vara död. Jag kommer att *dö*, så länge jag är medveten om det, men efteråt kommer jag inte att vara död. För dig och pappa, ja, men inte för mig, för jag kommer inte att finnas."

Nu var hennes mamma död och fanns inte. *Men jag själv?* tänkte hon. *Jag är död, men jag finns ju?*

Obehaget dök upp henne igen. Beatrice trollade bort det igen. Chris tänkte: *Jag är Schrödingers katt. Död och levande på samma gång.* Den tanken gav henne något slags tröst. Och sedan insåg hon att trösten kom från Beatrice.

De färdades nu med ungefär nittiosju procent av ljusets hastighet. Sedan Beatrice skapade dem och vände hade ungefär åttahundra år gått på jorden. Att Chris och Ana måste ligga i dvala för att överleva resan var en vit lögn som Beatrice hade använt för att göra övergången lite lättare för dem; mycket av det de hade sysslat med handlade mest om att milt föra in dem i deras nya värld.

”Kambrium då?” frågade Ana. ”Var det bara för att sysselsätta oss?”

”Ja och nej. Arbetet måste göras men det kan lika gärna göras av avatarer eller helt autonoma program. Men vill ni fortsätta får ni gärna.”

Alla deras vänner på jorden, påpekade Beatrice, hade dött långt innan de vaknade till liv här i skeppet. Jordens åttahundra år blev i skeppet bara ett par månader – på grund av att tiden ”sköts ihop” i den höga hastigheten och på grund att Beatrice ständigt justerade processorernas arbetshastighet: ”Vi har”, förklarade hon, ”ungefär tjugosex tusen ljusår kvar att resa. Vi är på väg nästan in till galaxens centrum. Men vi har några stopp på vägen och ni kommer inte att behöva dö av tristess. Eller överhuvud taget.”

Chris tänkte på något helt annat.

”Åttahundra år”, sade hon. ”Det är lika långt framåt från 2000-talet som medeltiden är bakåt. Hur ser det ut på jorden nu?”

”Mina uppgifter är inte så att säga dagsfärsk”, sade Beatrice. ”Just nu går nästan sju år på jorden för varje år på skeppet. Det senaste jag vet är att jorden har gett sig ut till andra solsystem och att allting blomstrar i ett samvälde mellan många planeter. Det är inte problemfritt men det växer och frodas. Så småningom kommer ni att få veta mer.”⁵

Chris såg på Beatrice, den lugna och överjordiskt vackra, änglaliknande varelsen som oskyldigt mötte hennes blick, och undrade vilka ängelns syften egentligen var. Chris huvud var fullt av frågor och kommentarer och åsikter, men samtidigt kände hon själv att allt som snurrade omkring i henne var intellektuellt – ingenting annat än nyfikenhet. Trots nyheten om att hela deras värld var borta, att nästan tusen år hade gått på den

värld där de hade levt - *och dött*, tänkte hon nyktert - var hennes puls lugn, och inga vågor av oro eller upphetsning rusade omkring i henne.

Beatrice gav dem ändå en kort sammanfattning av vad hon visste om utvecklingen på jorden. Klimatkrisen hade kulminerat ett par decennier efter deras död, ungefär samtidigt som hon nåddes av meddelandet om att vända om och beslöt sig för att skapa kopiorna av de två människorna genast för att ge dem tid att vänja sig vid sin nya existens. Och för att, som hon själv erkände, få sällskap under färden.

"Det var en svår tid på jorden", sade hon, och medan hon talade kände Chris hela tiden orden kompletteras och underbyggas av fakta, bilder, minnen som Beatrice gav till henne och Ana parallellt med att hon talade. "Miljarder människor dog i naturkatastrofer och krig, och förstås av svält. USA hade varit på fallrepet i ett århundrade men lyckades hålla ihop delar av samhället - ironiskt nog delvis tack vare miljardärer som hade flyttat in i skyddsrum och liknande - och när USA reste sig igen kunde de hjälpa andra. Det finns redogörelser bevarade för resor till länder i Europa och Asien och de hjälpinsatser som gjordes där.⁶ Så småningom enades hela världen under FN, Förenta Nationerna, en gammal internationell myndighet som nu fick större makt, men när stjärnresorna kom igång på allvar införde man ett helt nytt politiskt system. Vi kan titta på det senare.

Hon såg på Chris och Ana. "Det finns en viss ironi i allt det här", sade hon. "Jorden upptäckte ett sätt att färdas snabbare än ljuset genom att använda portar som viker ihop dimensioner. Ett robotskepp kunde resa i många år, men så snart det nådde sitt mål och byggde om sig till en sådan port blev resor till den platsen ögonblicksnabba. Medan jag släpade mig fram i nittiosju procent av

ljushastigheten i hundratals av era år kom min egen kultur i kontakt med andra som redan färdades snabbare än ljuset. Speciella skepp med ny teknologi. Nu är vi på väg mot Sagittarius A, det svarta hålet som utgör Vintergatans centrum, och med det här skeppet skulle det ta oss ungefär tjugosex tusen år att komma dit. Men i stället möts vi av andra skepp och resorna blir bara några dagar eller någon vecka långa.”

”Andra skepp?” sade Ana. ”Från andra kulturer?”

”Ja?”

Ana rynkade pannan inför något vagt minne. ”Ett galaktiskt förbund ...”

”Ja. Som i sciencefictionböcker.” Beatrice log tillbaka och sade: ”Ana - du har inte en aning om vad du kommer att få se.”

Ana

Nästa morgon upptäckte Ana ny kunskap som hon bar på: hon visste nu att galaxen Vintergatan hade en guldlockszon. Hon hade redan vetat att stjärnor hade sådana zoner – det område där stenplaneter kunde ha flytande vatten, där temperaturen varken var för varm eller för kall för liv. Hon var helt säker på att hon visste varifrån uttrycket kom, från sagan om Guldlock och de tre björnarna, där Guldlock får välja mellan olika sängar, skålar och så vidare, och den första är för hård eller för stor, den andra för mjuk eller för liten, men den tredje är alltid precis lagom. När det gällde Vintergatan betydde ordet samma sak som för ett solsystem: alltför nära centrum var det tätt mellan stjärnorna, asteroider och kometer virvlade omkring, stjärnor kolliderade med varandra eller slet till sig andra stjärnors planeter; och alltför långt ut saknade många stjärnor de tunga grundämnen som livet behöver. Men mellan de områdena, närmare bestämt i en zon som började ungefär tretton tusen ljusår ut från det svarta hålet i centrum och slutade ungefär trettiofyra ljusår ut, fanns guldlocks-zonen. Vilket innebar att galaxens beboeliga – eller rättare sagt, för biologiskt liv på planeter mest lämpliga – område såg ut som en donut: en ring kring ett livsfattigt centrum.

De var inte på väg rakt in i det svarta hålet, förstod Ana med sin nya kunskap, bara åt det hållet.

Men det var alldeles tillräckligt magiskt: *på väg mot Vintergatans centrum.*

Det var jag, tänkte hon, som blev ledsen när jag inte fick resa till asteroidbältet.

Det här är faktiskt lite mäktigare.

Jorden och dess solsystem låg i utkanten av guldlockszonen, ungefär tjugoåtta tusen ljusår från centrum. Det var lustigt att veta saker utan att minnas var eller hur eller varför man hade lärt sig dem. Ana antog att hon snart skulle vänja sig och den tanken gjorde henne genast lugn.

Åtminstone kände hon sig lugn.

Varelserna de skulle möta kom från en planet vid en röd dvärgstjärna, okänd för jordens - "samväldets", som det kallades numera - astronomi på grund av stoftmoln som låg i vägen. Planeten hette *Yerzi*, sade Beatrice med ett ord som egentligen lät som ett kraxande men som Ana och Chris förstas uppfattade. Den intelligenta livsformen som hade utvecklats där, spritt sig till andra planeter och så småningom lärt sig att färdas snabbare än ljuset, kallade sig efter sin planet för *a'yerza* eller bara *yerza*: mer kraxande.

De slog sig ned i den vanliga salongen och Beatrice förvandlade en av sina väggar till ett fönster, eller en skärm, eller något annat som gjorde det möjligt att se skeppet som mötte dem. Skeppet kom inte långsamt emot dem, det växte aldrig från en liten ljusglimt långt borta till ett gigantisk föremål nära Beatrice. I stället var rymden tom -

- och sedan var skeppet bara *där*.

Det dröjde några ögonblick innan Anas ögon kunde ta in skeppet. Och sedan några ögonblick till.

"Jag förstår inte", sade Chris.

"Det gör ont i ögonen", sade Ana.

"Ni vänjer er", lugnade Beatrice.

Skeppet tycktes förändras. Människors syn vill alltid tolka saker för att göra dem begripliga: den som hela sitt liv har bott i fyrkantiga och rätvinkliga rum uppfattar sådana former snabbare än den som har bott i kupoler eller igloos. Ett okänt ansikte på en gata kan tolkas som en god vän innan misstaget rättas till. Det som Ana såg nu var ett antal koncentriska cirklar eller ringar, blänkande i stjärnljus - men ringarna var obegripliga. Hennes blick försökte automatiskt följa dem runt men kom hela tiden fel, när ringarna som nyss hade sett horisontella ut plötsligt var vertikala. Men ändå inte. I själva verket var de vinklade in och ut i varandra, åt alla håll samtidigt ... men det var också ett misstag och de ... de ringarna *måste* vara horisontella.

Nej, vertikala?

"Jag blir illamående", sade hon. Och naturligtvis - *naturligtvis!* - var det just i det ögonblicket som hennes hjärna till slut accepterade det omöjliga och kunde se ringarna rotera åt flera håll och i flera riktningar samtidigt.

"Gjorde du det där?" sade hon. Bredvid henne gnuggade Chris sig i ögonen.

"Jag hjälpte bara till lite", sade Beatrice. "Era hjärnor kan se det men de behöver lite tid. Eller hjälp."

"Så det är på riktigt", sade Chris.

"Ja. *A'yerzas* teknologi", kraxade Beatrice. "Ett skepp som färdas snabbare än ljuset."

Något hände, både Ana och Chris vacklade till, och när de fann balansen igen hade något förändrats.

"Gravitationen", sade Beatrice. "Vi är inne i deras skepp nu."

Yerza, visste Ana nu, var en biologisk ras som hade valts för att möta människorna därför att de två livsformerna var ganska lika varandra. Även om jag

kanske inte tror det i början, tänkte Ana. Inte min tanke, tänkte hon genast, och sedan: Nu är den din.

Personlighetsklyvning, tänkte hon motsträvigt. Klarar mitt psyke det här? Och när hon besvarade sig själv med "Vilket av mina psyken?" gav hon Beatrice ett mentalt finger.

"Yerza har redan mött er", fortsatte Beatrices röst Anas tankegång. "För att göra mötet enklare skickade jag exemplar av er till dem. När ni möter dem är de redan bekanta med er."

"Exemplar?" sade Chris.

"De har träffat exakta kopior av dem ni var för några minuter sedan. Var lugna, det är ingen fara."

Så snart Ana hörde ordet "kopior" rusade hennes fantasi iväg. Hon såg ned på sig själv, en vit T-tröja och slitna jeansshorts, nakna fötter med lite slarvigt klippta tånaglar - och hon tänkte *Herregud, vad kommer hon att tänka om mig? Vad kommer jag att tänka om henne?*

Vad kommer vi att tänka om oss själva?

Hur pratar man med sig själv?

"Det är ingen fara", upprepade Beatrice. "Ni behöver inte se er själva utifrån eller hitta på något att säga till er själva."

Ana såg nervös ut. "Vad då, ska du förinta kopiorna?" Hon skakade på huvudet. "Eller tänker du ... förinta oss?"

"Lugn", sade Beatrice, och lugnet flödade genast in.

"Ingen ska förintas. Ni kommer att smälta ihop med kopiorna - det enda som förändras är att ni minns att ni har träffat", och hon kraxade fram ordet. "Och för a'yerza blir det bara att fortsätta umgås med människor som de redan har träffat. Det första mötet har redan gått bra, varför upprepa det?"

Chris lade armen om Ana. "Du är lugn nu, visst?"

"Bättre."

”Det är ditt bagage. Du vet.”

Ana kramade henne kort tillbaka. ”Ja”, sade hon; ”jag vet. Men det är en annan sak jag vill veta.”

”Vad då?” sade Chris.

”Varför händer allt det här?” Ana gestikulerade osäkert, trevade efter något i luften. ”Vad är meningen – varför lever vi igen?”

Beatrice log sitt strålande leende mot dem. ”Ni får snart veta. Kom och träffa yerza igen.”

När de gick ut från rummet hamnade de i yerzas miljö. Att vara inuti de koncentriska cirklarna, blänkande fält som gled upp och ned och fram och tillbaka på sätt som ögat fortfarande protesterade mot, borde ha gjort dem illamående. Beatrice meddelade att yerza uppfattade världen med fyra rumsdimensioner men att de hade skapat den här miljön för människornas tredimensionella uppfattning. ⁷ ”Det går inte att lösa helt och hållet”, sade hon, ”så ni kan få se en del underliga saker i början. Men era hjärnor vänjer sig snart.”

Och där var de. Deras nya vänner.

Än en gång fanns kunskapen i Ana i samma ögonblick som hon såg något för första gången. I det här fallet deras nya vänner. *Vänner?* tänkte hon. *Det där är Zemtrya, och där är Cy'ercele* – Någonting djupt i henne kände en omedelbar motvilja, men den bleknade snabbt bort och försvann.

Yerza såg ut att ha trefaldig symmetri, men hon visste ju redan att det inte var så. Det tredje benet var i själva verket en omskapad svans, den tredje armen var en snabel, ”ögat” i det hårlösa bakhuvudet var ett organ som kände av värme och som kom sig av att yerza hade utvecklats från flyktdjur; det kunde varna om andra livsformer närmade sig. Ansiktet var förvånansvärt smalt,

en smal gröngul triangel på sin spets. Det mesta av hjärnan satt högst upp i överkroppen och ögonen var vertikala springor, lysande blå. Två mörkgröna tofsar på huvudets sidor måste vara öron, långa och böjda så att de nästan möttes ovanpå den ljusare päls som täckte huvudet. Det förvånade henne att hon inte äcklades av ytterligare två smala och sneda springor under ögonen: näsborrar? Ja, det var det - hon undrade men insåg genast att hon ju redan visste - och gult och rosa slem rann ständigt från näsborrarna och ned i den vertikala munnen, så att yerza oavbrutet svalde med ett ljud som samtidigt var smackande och rapande; syftet var att fukta deras dubbla tungor som ständigt pilade och fladdrade, och som vibrerade och surrade med olika frekvenser, som flugvingar, ett ljud som var deras röster och som Ana förvånat insåg att hon förstod. Surret betydde helt enkelt *Hej, Ana, hej, Chris* - slemmet rann vidare och hon visste utan att äcklas att det förutom fuktandet hade funktionen att mjuka upp och sätta igång smältandet av föda, både animalisk och vegetabilisk, och hon såg på de triangelformade ansiktena, såg de vertikala munnarna vidgas, och slemmet rann och just när hon kände något som kunde ha blivit en kväljning slog det henne hur likt människor alltsammans var. Ett extra organ i nacken, ja, men två öron, två ögon och näsborrar och en mun, alltsammans ordnat som hos Ana själv, bara med lite annan utformning.

Hon tänkte: *De är ju precis som jag*. De stoppar in mat i munnen och redan där avsöndras en vätska som börjar lösa upp maten - de använder käkarna för att mala sönder maten och sedan sväljer de den - den bearbetas vidare i ett matsmältningssystem och restprodukterna pressas ut.

De svettas till och med som vi, kände hon, efter ett tungt träningspass en het sommardag.

Men hon var redan van vid den fräna doften.

Zemtrya och Cy'ercele var kvinnor, informerade Beatrice henne, eller rättare sagt den form av yerza som bar avkommorna. De två andra närvarande var män, eller den typ som förde in sin arvs massa i kvinnorna; männen hette Korcax och Rash'l, och nu när Ana hörde yerza själva kraxa fram sina namn uppfattade hon apostrofen tydligare, ett slags mikropaus där ordet för ett kort ögonblick hängde mellan två stavelser. Hon kunde dessutom förstå deras språk: ja, bekräftade Beatrice, språket var ett program som hon hade installerat i sina reskamrater.

Ana blev förbluffande snabbt mycket hemtam. Det var ju inte så konstigt, tänkte hon, eftersom hon faktiskt redan hade umgåtts med de här fyra. Hon undrade varför Beatrice inte hade skickat dit Chris och henne själv, Ana - alltså de som de var nu - på en gång, men insåg att det måste ha varit en säkerhetsåtgärd. Kanske hade Beatrice till och med förändrat de nya Chris och Ana så att de blev mindre rädda eller fördomsfulla, men behållit "originalen" ifall något skulle hända ... och ungefär där blev alltsammans för komplicerat.

Eller också var det Beatrice som inte ville att hon skulle tänka på sådant.

Nej. Hon förkastade genast den tanken.

Både Chris och Ana blev snabbt riktigt förtjusta i de fyra yerza. Zemtrya bekräftade att de var tvåkönade, och dessutom monogama: "fast inte alltid", sköt Korcax lakoniskt in, och alla fyra skrattade. Skrattet var samma tonlösa kraxande som språket fast ännu hesare och på något sätt oemotståndligt smittande. Yerzahade alltså